

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Fixar i defensar la supremacia civil, és la gran obra revolucionària de la República, per què es refer la història d'Espanya, aturada al segle XVII.

ANY I

GIRONA, 5 DE MARÇ DE 1932

NUM. 5

Claretat, virtut política

Deure primari dels que sentin la responsabilitat de l'acció política en els moments presents, és el de adoptar posicions clares i dir les coses pel seu nom. Es obligat de fer-ho si mirem com entorn nostre va fent estralls, qui sab si irreparables, la confusió d'idees i actuacions.

Partits en barreja desoladora per aplegar homes d'ideologies dispar; partits que porten un nom i obren com si en portessin un altre; exageracions a la dreta, desviacions a l'esquerra, sense il·lació entre els principis i les tàctiques.

Es compren que així sigui, per què tots els moments excepcionals són confusionaris. Ara emprò després d'un període d'incertitud i de transbalsament la salut pública exigeix l'empendre els camins de normalitat política, i la mateixa salut pública exigeix que les idees mixtificades que s'han servit en les propagandes, s'asolin de manera que permetin clarificar les actituds dels agrupaments d'opinió que pretinguin captar-se la confiança popular.

S'ha d'acabar, per tant, que homes que es diuen liberals actuin confosos amb els que són filo-comunistes; que homes que aspiren a governar una república burgesa tinguin contactes amb elements subversius; que homes comprensius es situin al marge del règim emposos per una visió desfogada dels problemes religiosos, econòmics i d'ordre públic.

S'ha de fer el destriament. A un cantó, amb banderes desplegades, tots els que propugnin solucions collectivistes a implantar prèvia la revolució social. A l'altre cantó oposat, els que siguin adversaris del règim per mantenir un "statu quo" anti-liberal, amb veleitats filo-feixistes i amb regressions d'unitat catòlica. A un altre lloc, amb el denominatiu que correspongui als seus actes, els homes que defensin la constitució de l'Estat liberal, de la República liberal, que s'intaurà el 14 d'abril.

Cada una d'aquestes grans classificacions, admet matisos i els matisos poden establir — i és convenient que ho facin — concomitancies i pactes, coalicions i enteses, entre ells; mai però entre liberals i retrògades, entre liberals i socialistes, entre filo-feixistes i filo-comunistes — els extrems es toquen —; per què apart d'ésser

il·lògic, tenen aquestes inmixcions inconvenients gravíssims en l'ordre pràctic, per la dificultat de trobar fórmules legislatives clares i pel perill de què es promulguin lleis híbrides, amb regust indefinit, i per tant pertorbador, com aquella lamentable declaració constitucional d'ésser Espanya una "República de treballadors", impròpia d'una carta liberal i a la vegada vergonyant evocació d'una terminologia marxista.

La claretat que pregonem, només s'obté a través de programes concrets i clars d'ideologia; a través de la formació de partits polítics que obrin d'acord amb el que precisin aquells programes; a través d'una difusió dels principis primordials que fixin idees clares; a través de solucions concretes i entenedores, sobre els problemes que planteja la complexitat de la vida social.

Liberals nosaltres, hem de fixar els postulats del liberalisme. No n'hi ha prou en calificar-nos amb denominacions genèriques, diluïdes en la seva mateixa generalitat. Es precis concretar vis-a-vis amb les qüestions vives, mantenint l'ortodòxia de l'escola liberal.

El fenomen és curiós. L'instauració liberal de l'Espanya republicana, ens ha agafat de sorpresa malgrat tot, i emposos per un corrent incoercible tothom invoca el liberalisme com escut per llurs peculiars punts de vista. L'invocuen molts en sentit equivoc; altres per especular amb un nomenatiu auriolat de prestigi; altres per emplenar-se la boca amb els grans mots.

Tot plegat confusionisme o ignorància. Les doctrines polítiques, com els dogmes religiosos, no són el que cada un vulguin que siguin, sinó el que objectivament són. El liberalisme té una vella dogmàtica que no podem extrafer; una dogmàtica que és immutable i fixa, al llarg dels sebles, encara que en certs aspectes, com el social i l'econòmic, els temps nous facin possibles mutacions o evolucions de les tendències i de les solucions al dia.

A la mà de la claretat, alta virtut política, assajarem d'anar exposant, modestament, però amb fe arrelada, els punts de vista liberals en relació als problemes vius de l'hora.

J. DE CAMPS I ARBOIX

Il·lusions

La il·lusió és sempre un factor de coratge. Tenir la il·lusió d'arribar a obtenir el que un hom ha projectat, evidentment és quelcom important que per uns moments mereix la seva permanència en el nostre esperit; solament per uns moments. La durada excessiva d'una il·lusió, la seva permanència indefinida en nosaltres, l'obsessió de l'il·lusió, ens portaria fatalment a un oblit constant de la trajectòria a seguir i en definitiva la no consecució del que ens proposàvem. Ens referim a les il·lusions pures per dir-ho així, a les il·lusions que encara que siguin amb mires particulars no arriben a ésser un mal per la col·lectivitat o a un nucli de la mateixa, en passar de la seva condició d'il·lusió al d'estat real que la motiva. Hi han il·lusions que no passen d'ésser així: il·lusions. I llavors convé a qui les posseeix tenir prou sentit comú a l'entendre que el de la realitat que passa, per a

no fer-les sortir a l'exterior i semblar així fent-ho, o bé uns il·lusos en l'ample sentit del mot o uns farsants per fer de la seva farsa una contaminació il·lusòria als qui la farsa va dirigida. A aquesta categoria correspon certa premsa de la nostra ciutat.

Per la nostra il·lusió màxima, la que és sang de la nostra sang i ànima de la nostra ànima, per convertir aquesta a la realitat esplendorosa a què aspirem; per fer de la nostra terra un bosc de món contribuent a la prosperitat del gènere humà, és que demanem, com practiquem, claretat i no foscor en les propagandes de partit. Mentre nosaltres aspirem a fer dignes de Catalunya els seus partits polítics, tot fent-ne el nostre, hi ha qui s'entreté a posar-se trencacolls en detriment d'ell mateix.

Per la seva migrada salut li desitgem millors remeis.

JAP.

Llegiu i propagueu VIBRACIÓ

ANTENA

EL NOU PARTIT RADICAL

Lerroux dirà el que vulgui, però el cert és que les orientacions que imprimeix al partit radical després dels discursos de Madrid i Barcelona, no tenen cap concomitancia amb la primitiva i clàssica modalitat del partit en els seus temps heroics. La mateixa distància que hi ha entre els antics "Jóvenes bárbaros" i l'estol de nou vinguts al radicalisme lerrouxià, — Sedós, Bosch, Catarineus, Dualdes, Massos Bagà, Massos Yebra, etc., etc., — és la mateixa distància que hi ha entre les velles "meriendas fraternales" de Sant Medi i un banquet al Ritz.

La novella posició de Lerroux no sabriem criticar-la, però. Si fa marxa enrera, en l'antiga demagogia, per a esdevenir un partit de centre governamental i precaucionista, fa possible l'adscriure al règim republicà un estol d'homes d'un tarannar i d'una posició, que no són negligibles. I això beneficia i enforteix la República.

El menys benèfic, potser, és el mateix partit que els aglutina, i de segur, després de llegit el nom dels nous adeptes, de segur, que no minva cap element susceptible de figurar en altres organitzacions polítiques, en especial de tendència netament catalanista, sinó és la "Lliga".

Els aluvions amb que ara s'enriqueix — valgui la frase — el partit radical, no es desprenen d'enlloc amb detriment de ningú. Són parcelles, més o menys envejables, que pullulen sense nord i que cerquen de fixar-se en terres on hi hagi esperances de pròspères collites.

SABOTAGE, POR O COMODITAT

Ens havem enterat de que la confraria de la "Puríssima Sang" que té cura de la processó de Dijous Sant, ha acordat no fer sortir enguany la tradicional processó.

Si una raó de serietat religiosa és la que els ha mogut, no tenim res a dir-hi, encara que resulta suspecte que ara precisament es recordin de vetllar pel prestigi de les manifestacions pietoses, quan en el decurs de llargues anyades no havien trobat ocasió per a suprimir-les per causa tan justificada; més suspecte és encara la decisió si recordem que en plena austeritat dels Dies Sants, un senyor Rector, i una confraria, no tenien escrúpols de deixar celebrar en lloc proper al en què era adorat el gran Crist agonitzant, un tiberi amanit del llefiscós empalagament del senyor Casadevall.

L'acord de la dita confraria, vol carregar-se a les culpes de la República i aparenta ésser una mesura de prudència. En el fons hi ha un propòsit de sabotage, un accent típic de derrotisme — el mateix que priva els propietaris de llotjes del Liceu d'assistir-hi enguany — o una por imaginativa saonada d'exageració.

Hi ha però "conaisseurs" que creuen que l'acord és fill del poc esperit apostòlic de mants eclesiàstics, ben amics de la comoditat i del "dolce far niente" més poc evangèlic.

Es la conseqüència de tants segles d'anar tirant a l'emparrat d'un privilegi que els hi conreava d'ofici la vinya del Senyor.

Col·laboració

Estem propers a rebre de l'Estat espanyol, amb cordialitat o amb recel, generós o escatimat, l'Estatut de Catalunya, i sentirem no poder constatar un fet que, encara que d'una manera massa egoista, ha preocupat a un gran sector de l'opinió catalana: L'allunyament probable de la intel·lectualitat en el moment precis d'aplicar-se, de fer-lo viu en la nostra vida nacional, i estructurar amb ell el futur de Catalunya.

Quan la embranzida de les multituds, damunt la força guerrera, damunt de tot control i solament arborada per l'entusiasme, ha triomfat, precisa el seny i la intel·ligència per a conservar i ordenar; és imprescindible la col·laboració entusiasta i desinteressada del dilectes i els especialitzats en totes i cada una de les diverses manifestacions de la obra estatal. Sense això, la vida de la nació tindria a perpetuïtat un caràcter agressiu de possessió o de defensa, com la de qualsevol estat primitiu, i no seria possible en ella una iniciativa, un treball, un règim de modernitat que la fes paralela a qualsevol altra, àdhuc a la mateixa que reconeguent-li la majoria de capacitat, la emancipava poc o molt de la seva tutela.

Aquest allunyament dolorós, de la intel·lectualitat de Catalunya, no es pas justificable de cap manera. Era precis, era lògic, era fatal, que fessin els homes que han estat, els qui en un moment revolucionari reivindicassin dins la república espanyola, l'estat català: i el pensador, el filòsof, el filòleg, l'home de ciència o l'artista en fi, que per un moment se va sentir un poc al marge d'aquesta reconquistada no podia sentir-se'n agreujat, i molt menys apartar-se'n ara en forma displicent com si no s'interessés per cap dels problemes nacionals del moment.

Contràriament a l'actuació de la intel·lectualitat catalana (catalana en tant que catalanista) cal veure la entusiasta cooperació, la vigoria, amb què s'ha llençat a la nova estructuració d'Espanya la intel·lectualitat espanyola. El millor i més eficaç focus de rebel·lió fou l'Ateneo de Madrid, i ell ha donat els seus homes per a governar, i representar la Espanya republicana arreu del món: Azaña, Madariaga, Alomar, Zulueta, Ayala, Marañón... Volen noms? La cooperació de la intel·lectualitat espanyola en la nova república, ha influït més en

la confiança que els altres Estats han posat en el nou règim, que cap altra cosa; han fet el més gran gest de patriotisme que calia fer, en la revolució.

I molts d'ells per temperament, pel llur treball de càtedra o d'estudi, vivien absolutament allunyats de la política, fins i tot vivien recelosos de la política.

Per què doncs hem d'obrar diferentment nosaltres? Recent és, i ben il·loable per cert, l'obra immensa de la intel·lectualitat catalana en els inicis d'una estructuració nacional, en ésser cridats pel patriu Prat de la Riba. La col·laboració que donaren sigué un exemple, i Catalunya prengué aires de cosa forta i oberta a totes les modernitats socials.

I aquells homes, avui encara, resten en llurs estudis, en llurs càtedres, en llurs laboratoris, com si res hagués esdevingut. Allavors, mancava, per la eficàcia de l'esforç creador de la intel·lectualitat, el gest irreflexiu si voleu, però fort i decidit, del conqueridor; allavors fracassà la Mancomunitat i la seva obra, perquè no hi hagué abans la abnegació, perquè hi hagué la incongruència de la revolució, el dolor del infantament; i no cal pas fer-ne retrat a ningú, perquè no era l'hora encara. Avui, però, hi ha sigut; millor dit, hi és en aquests moments d'una manera lògica; de l'única manera que havia d'ésser: amb estridències, amb dissonàncies, sí, però valenta i decidida.

Ara la negligència o l'apartament d'uns i altres, és d'una greu responsabilitat, i seria de dolbre que els homes de Catalunya que han consagrat tota la vida a formar la espiritualitat de la raça; a mantenir-la vibrant perquè l'adversitat no fes d'ella un poble estúpid i descolorit, que li ha donat un relleu formidable d'humanisme, ara per una migrada concepció, abandonessin i malogressin una obra de segles.

La culpa del fracàs seria només que d'ells, encara que la del triomf sigui repartida.

Direu, és que els actuals dirigents no creuen encara l'hora de la col·laboració? O bé, és que no creuen en la col·laboració mateixa? No. Potser és que el recel han alçat dugues petites fortaleses. Que us diré: Aquell que es senti més patriota, que obri la seva torre de marfil i truqui a la porta veïna per oferir-se.

MIQUEL DE PALOL.

La setmana

LES PROCESSIONS DE SETMANA SANTA

Aquests dies, hom rumoreja que una Confraria ha acordat no celebrar processó de Setmana Santa.

Ens permetem observar, des de les pàgines liberals de VIBRACIÓ que les processons, encara que fruit d'organització d'una confraria, són actes tradicionals del nostre poble, pertanyen a la tradició cristiana de Girona, i que una Confraria que possiblement pot estar dominada per un esporuguitament, per una falta de civisme o per un microbi polític, no pot ni ésser qui per suspendre, al seu caprici, actes populars com les processons de Setmana Santa.

Si la confraria organitzadora té raons fonamentades per no celebrar processons, deu dir-ho clarament al

poble que durant tants i tants anys ha acompanyat als confares a la manifestació de sentiment religiós.

Mes si la Confraria no té aquestes raons, amparant-se amb la nova Constitució espanyola (que de grat o per força és l'actual constitució vigent per tots), amparant-se — deiem — amb la Constitució que permet les manifestacions públiques religioses, deu preparar la processó, demanar permís per celebrar-la a l'autoritat governativa, i si la contesta és afirmativa, realitzar-la sense recels de cap mena; l'autoritat republicana ha demostrat repetides vegades que no és feble, i el poble de Girona ens ha evidenciat que té un elevat exponent de civisme i de ciutadania.

Si alguna confraria s'absté de preparar les processons s'atreveix a treure del tresor de les tradicions gironines una manifestació d'esabor popular i religiositat remarcable, o si no

ENQUESTES DE VIBRACIÓ

La divisió administrativa de la Catalunya autònoma

PRIMER. — COM CONCEBIU LA DIVISIÓ POLÍTICO-ADMINISTRATIVA DE CATALUNYA?
SEGON. — COM CONCEBIU LA DIVISIÓ POLÍTICO-ADMINISTRATIVA DE LA PROVÍNCIA DE GIRONA?

M'és ben difícil respondre a les preguntes que em són fetes sobre la divisió administrativa futura de Catalunya, puix la meua manca de coneixements geogràfics no em permet tenir una opinió prou responsable. Hi diré, però, el meu modest parer de profa.

Primera qüestió. — La divisió de Catalunya hauria d'ésser en departaments, subdividits en comarques. Els departaments podrien ésser: Oriental, format per l'actual província de Girona, menys la Cerdanya i Ripollès, i potser una mica estesa per la Costa dintre la província de Barcelona. Capital, Girona. Septentrional, amb capitalitat a la Seu d'Urgell, i comprénent les comarques pirinenques (Cerdanya, Alt Urgell, Pallars, Ribagorça, Vall d'Aran, etc.). Occidental, format amb la resta de la província de Lleida, i amb capitalitat en aquesta ciutat. Meridional, que seria compost aproximadament de les mateixes comarques que formen la província de Tarragona, on radicaria la capitalitat. Central, que comprendria la major part

de la província de Barcelona, el Ripollès, i potser la comarca de Solsona; capital, Manresa. I, finalment, la ciutat de Barcelona amb el seu "hinterland" (fins a Sabadell, Terrassa, Arenys de Mar, Vilanova, etc.).

Segona qüestió. — Les comarques del departament de Girona crec que haurien d'ésser distribuïdes així: Gironès, capital, Girona; Alt Empordà, capital, Figueres; Baix Empordà, capital, La Bisbal; La Selva, capital, Santa Coloma de Farnés; i Muntanya i Garrotxa, capital, Olot.

No cal dir que les comarques haurien de gaudir d'una ample autonomia administrativa que els permetés desfer-se de tota supeditació viciosa a la capital de la província o a Barcelona, sense deixar, però, reduïda la província a un nom sense contingut administratiu, ben necessari per a evitar inútils complicacions i despeses, ni oblidar mai la necessitat de mantenir la unitat política i cultural catalana, que hauria de tenir la seva expressió en el govern central.

JOAN DE GARGANTA.

segueix diàfanament un dels camins indicats en els dos apartats anteriors, serà cert que un microbi polític l'haurà dominada, i aleshores, ja en parlarem dels que rebaixen la religió a una arma política i l'utilitzen per a crear ambient anti-republicà.

Res ens plauria tant com que fossin aquestes les últimes paraules que la nostra consciència republicana i el nostre amor a les tradicions de totes les terres ens obligués a escriure respecte aquests rumors.

Es precis que els republicans ens esforcem a eliminar infundats i puerils temors, que massa sovint s'impregnen en la massa del poble. Els republicans són els primers en tota lluita per les llibertats: foren republicanes les guàrdies que custodiaren els convents i les esglésies contra la última flamarada, la qual pot ésser, era avivada amb combustible, facilitat pels políticament antipodes als excitats incendiàries; seran republicans els ciutadans que, si l'autoritat permet la celebració de processons, vetllaran per que la tranquil·litat i l'ordre no alterin la manifestació religiosa.

I també seran republicans els que, si és precis, desenmascarem als enemics del règim...

K.

Propostes de millores

Senyor Enginyer Cap d'Obres Públiques:

Sovint en passar per aquestes carreteres ens avergonyim i ens indignem a la vegada. Ens avergonyim dels nostres títols de ciutadania en ple segle XX i ens indignem del que per l'administració pública representa l'estat inconcebible de les nostres carreteres.

Voldria, si no n'està persuadit, passar per la de Girona a Palamós? De punta a punta és un mal camí trencat. Com permetre que una via com aquesta, de primer ordre en quan a tràfec, estigui tan abandonada?

Se'ns denuncia per un veí del carrer de Lorenzana que massa sovint queda aquell sector a les fosques.

Que ho sàpiga el senyor Alcalde, el capatàs del servei d'enllumenat municipal i el "sereno" que no ho denuncia.

Esperem s'ordenarà el que convinguí.

Els veïns de l'Onyar continuen tirant les escombraries al riu. Què farem, senyor Alcalde?

L'altre dia en visitar els "Banys Arabs" esplèndida joia gironina, els visitants quedaren sorpresos de veure

una sèrie de sabatots escampats çà i là de l'escala d'entrada.

Tan mateix, uns objectes tan poc arqueològics i encara menys artístics, serien millor que no s'exposessin a les mirades sorpreses dels visitants.

Déu-nos-guard d'un descens provocat pel contrast entre el monument i unes despulles tan vils i vulgaríssimes.

I ja que parlem dels "Banys Arabs", Tenim entès que s'havia acordat per l'Ajuntament el pavimentar el carrer que hi mena amb pedres tretes de les muralles, acord que cal recordar ara que és moment propici.

Mans a l'obra, doncs, senyors regidors.

El que anem a demanar afecta al senyor Santaló i encara més al senyor Quintana.

Els lluïsses que afligien les transmissions de propietat en la plana de Torroella de Montgrí, adquirits pel marquès de Robert de la casa de Foixà que els tenia per concessió reial, foren renunciats per aquell senyor ja fa uns anys; però com que, segons tenim entès, el Rei atorgant es reservà el dret de recuperar, resulta que ara no es pot cancel·lar el gravamen totalment en el registre de la propietat.

Convindria es dictés una Ordre renunciant el Govern de la República aquella facultat reservada. Es aquesta la gestió que interessem.

A "Diari de Girona"

En la seva edició d'ahir, el vell colega ens dedica novament els efectes del seu mal humor. No ens immutem. Ens interessa, però, posar de relleu un fet objectiu.

Nosaltres, al contestar el seu exabrupte, no feiem ni la més lleu al·lusió personal. El que deiem anava a l'entitat periodística, que té una personalitat distinta de les individualitats que l'inspiren o que hi escriuen, amb més o menys encert.

"Diari de Girona" en canvi, en lloc d'escometre a VIBRACIÓ, descendeix a escometre a un amic nostre, personalment, sense el mínim de la obligada correcció. Sabem que l'amic al·ludit, davant l'irascibilitat del colega, com nosaltres abans, ha arronsat les espatlles i ha somrigut, amb el millor somriure del dipòsit del seu bon humor.

Les diferències són aquestes: entre les normes del bo i el dolent periodisme; entre les normes de la bona i la mala criança; entre les normes de la defensa legítima, ponderada, impersonal, objectiva i l'atac incongruent, personalista, despitat i sortit de mare.

Resum: queda demostrat que espiritualment encara hi ha classes.

INTOLERANCIA

Ben sovint, massa sovint, llegim en la premsa ressenyes d'actes públics que han estat pertorbats per elements extremistes, en especial pels anarcosindicalistes.

Per terres d'Ebre enllà, els homes d'"Acció Republicana", són els més "afavorits" per les bronques dels intransigents. Així l'amic senyor Ruiz Funes, ja deu comptar un escàndol per miting i per això ja deu haver-hi posat pell morta.

¿Quin insensat desvari és aquest? Per quins set sous les explosions d'intolerància estan a l'ordre del dia?

Aquesta conducta és el signe més fatídic de l'anti-civisme; una vertadera regressió al selvatgisme; una lamentable pruja inquisitorial i dogmàtica; una espantosa negació de les normes més rudimentàries de convivència.

Es l'imperi del que crida més, del que és més desvergonyat, del que es sab més insolent.

PARAULES I FETS

El doctor Dencàs, jove prohom de l'Esquerra Republicana, pronuncia diumenge passat, en un miting, un discurs justificant diverses actituds del partit per les seves concomitancies amb els que han vingut perturbant sistemàticament la vida del país i la pau de la República.

El jove orador oblidà d'enumerar una sèrie de fets simptomàtics que somerament recordarem.

El no votar la confiança al govern Alcalá Zamora, per no disgustar els anarco-sindicalistes apretats per Maura, ministre de la Governació.

L'anunciar una ruda oposició, pel mateix motiu, quan s'intentà per primera vegada promulgar una disposició de defensa de la República, amenaçada a dreta i a esquerra.

El cercar atenuants a favor dels promotors de la vaga plantejada després dels successos de la Presó Model.

Els escàndols en les sessions de l'Ajuntament de Barcelona.

La campanya agrària menada per l'"Unió de Rabassaires" en la que sobrepassant la defensa de millores econòmiques, prometen el que saben no poden donar.

El miting del Poble Nou, comproment a benefici del partit, entre aldarulls i controvèrsies, el prestigi i l'autoritat del President de la Generalitat.

La subscripció a favor dels que sabotejaren el servei públic de telèfons.

La protecció dispensada a elements anàrquics en tots els terrenys, com ho prova l'entendiment per tots els agitadors professionals i pels sediciosos de la conca del Llobregat.

Un seguit d'intervencions parlamentàries amb l'únic objecte d'espantar i mantenir el que temen perdre.

L'oposició oberta a Anguera de Sojo i Menéndez; l'oposició sorda a Moles.

I cent fets més encara...

LA REPRESENTACIÓ PROPORCIONAL

Es debat en la premsa barcelonina sobre el sistema electoral que regirà en les eleccions per a la Diputació de la Generalitat de Catalunya, una vegada aprovat l'Estatut.

La resolució, segons el codi plebiscitari, és de competència del senyor Macià, el qual en diverses ocasions s'ha manifestat partidari del sistema de representació proporcional, per ésser el més democràtic i equitatiu.

El nostre vot és favorable a l'implantació d'aquest procediment, que ofereix avantatges molt superiors a les imperfeccions que, com a cosa humana, representa.

Demés, si a algú ha de beneficiar és als partits liberals en l'actual disposició del cos electoral arreu de Catalunya i en especial en les comarques de Girona.

Reportatges de VIBRACIÓ

L'OBRA DE LA COMISSARIA DE LA GENERALITAT A GIRONA EN EL RAM D'OBRES I VIES. — SEIXANTA KILÒMETRES EN CONSTRUCCIÓ. — ES BAT UN RECORD. — CAMINS NOUS I CONSERVACIÓ DELS JA CONSTRUÏTS.

L'impuls donat a la construcció de nous camins per la Comissaria del Govern de la Generalitat de Catalunya a Girona, és digne d'arribar al coneixement del públic.

Des del temps de la Mancomunitat de Catalunya, de memorable record, fins a la data, s'han construït prop de 500 kilòmetres de camins, que han tret de l'incomunicació a dotzenes de poblats i que han enllaçat altres, amb vies més generals, atravesant comarques enteres orfes de mitjans de comunicació.

En l'actualitat estan construint-se o en tràmit de subhasta seixanta kilòmetres de camins i algun pont tan important com el del Tordera en el camí de Malgrat a Blanes. Mai ni la vella Mancomunitat, ni l'extingida Diputació, havien tingut en construcció tants kilòmetres de camins. La Comissaria, doncs, bat un interessant record, que parla elogiosament d'una tasca, digna de calificar-se de benemèrita.

Obres de construcció de nous camins començades després de 14 d'abril:

— Pont sobre el riu Tordera en el camí de Malgrat a Blanes, pressupost 142.171'64 pessetes.

— Camí de Santa Cristina d'Aro a Solius, 52.607'29 pessetes.

— Idem de la carretera de Girona a Santa Coloma de Farnés, a la parròquia de Vilablareix, 33.119'08 pessetes.

— Idem de Pujarnol a la carretera d'Olot a Banyoles, 130.993'67 pessetes.

— Idem de Castell d'Aro a la platja de Sant Pol, 110.229'74 pessetes.

— Idem de Pals a la platja de Pals, pel caseriu dels Masos, 94.622'70 pessetes.

— Idem de Flassà a Sant Llorenç de les Arenes, 94.913'26 pessetes.

— Idem de Vilovi a la carretera de Madrid a França, 90.731'36 pessetes.

— Idem de la carretera de Medinyà a Banyoles a la de Ventalló a Banyoles, per Pujals dels Cavallers, 76.435 pessetes amb 98 cèntims.

— Idem de Pedrinyà a la carretera de Girona a Palamós per La Pera, 39.312'79 pessetes.

— Idem de Maranges a Ger, 236.768 ptes. amb 95 cèntims.

Les obres de nova construcció pendents de subhasta anunciada són:

— Camí de Garrigàs a l'estació de Vilamalla, per Tonyà, 4.043'55 metres.

— Idem de Sant Vicents de Camós a la carretera de Girona a Olot, metres 3.660'74.

— Idem del Balneari Termas Orion a la carretera de Santa Coloma de Farnés a Lloret de Mar, 1 kilòmetre.

— Idem del camí de Caldas de Malavella a Cassà de la Selva amb ramal a Sant Andreu Salou.

Obres noves acabades

Des del 14 d'abril s'han acabat les vies i obres següents:

— Camí de Quart a Sant Mateu de Montnegre, 183.494'79 pessetes.

— Idem del Pla de les Arenes a Coll de Rabell, 188.495'72 pessetes.

— Pont damunt el riu Algama en el camí de Borrassà, 53.471'85 pessetes.

— Pont-gual damunt el riu Muga en el camí de Figueres a Peralada, 37 mil 097'57 pessetes.

— Pont-gual damunt el riu Muga en el camí de Figueres a Espolla, 85.171'82 pessetes.

— Pont-gual damunt el riu Llobregat en el mateix camí, 62.396'68 ptes.

Les obres de conservació acabades i començades des del 14 d'abril són les següents:

Camins de Palafrugell a Calella. — De Peralada a Garriguella. — De Llançà a la carretera de Vilafraga a Campmany. — De la carretera de Banyoles a la de Besalú a Roses. — De Bagur a Aiguablava i Fornells. — De Sant Miquel de Fluvià a Castelló d'Empúries. — De Lladó a la carretera de Besalú a Roses. — De Caralps a Ribes de Fresser. — De Santa Coloma de Farnés a Castanyet. — De Palafrugell a la carretera de Girona a Palamós (regat asfàltic). — De Campelles a Ribes. — De Oix a Castellfollit de la Roca. — De Mollet a Rabós d'Empordà i de Mollet a Sant Climent. — De Figueres a Espolla. — De Blanes a l'Estació de M. Z. A. (eixampli i regat asfàltic). — De Figueres a Sant Climent Sasebes. — De Peralada a Vilanova de la Muga. — De La Esparra a la carretera de Santa Coloma de Farnés a Lloret de Mar.

En resum: en menys d'un any les quantitats absorvides per aquestes obres són les següents:

	Pessetes
Per obres acabades de nova construcció.....	610.128'43
Per obres començades de nova construcció.....	466.753'45
TOTAL...	1.076.881'88

Per obres de conservació, unes 600 mil pessetes.

Un balanç que fa honor a una tasca de govern i als homes que la menen.

B.

Partit Catalanista Republicà

Dimarts passat els membres de la Junta Directiva de "Foment Catalanista Republicà", anaren al Govern civil a fer una visita de salutació i oferiment, al senyor Claudi Ametlla, governador civil.

L'entrevista es desenrotllà en termes de gran cordialitat i animada "causerie". El senyor Ametlla oferí gentilmente als visitants una copa de xampany.

Demà passat, dilluns començaran les obres de reforma i adaptació del local social de "Foment Catalanista Republicà", que com és sabut fixa son estatge en el primer pis del número 8 de la Plaça de la Independència, d'aquesta ciutat.

MAI EL MÉS FORT NO SERÀ PROU FORT PER A PERPETUAR SE AMO, SINÓ TRANSFORMA LA SEVA FORÇA EN DRET I L'OBEDIÈNCIA EN DEURE.

(Rousseau)

Ciudadans! Ciudadanes!

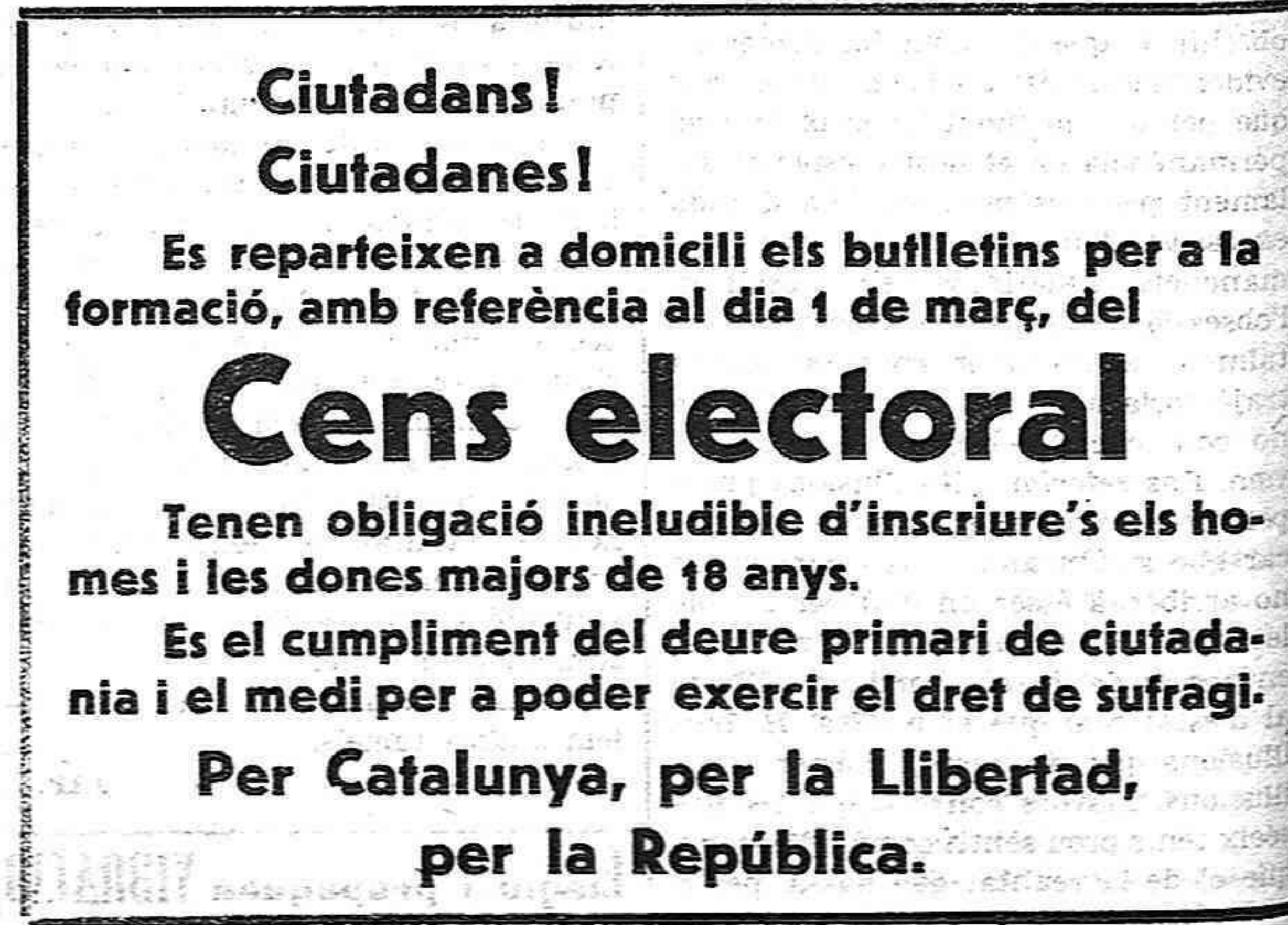
Es reparteixen a domicili els butlletins per a la formació, amb referència al dia 1 de març, del

Cens electoral

Tenen obligació ineludible d'inscriure's els homes i les dones majors de 18 anys.

Es el compliment del deure primari de ciutadania i el medi per a poder exercir el dret de sufragi.

Per Catalunya, per la Llibertat, per la República.

Comentaris gramaticals

Avui inaugurarem aquesta secció que, al nostre entendre, ha de plaure als lectors d'aquest periòdic. Procurarem fer un comentari setmanal de mots i proposicions incorrectes: assenyalar-ne les faltes i fixarem les esmenes convenients.

Cal reconèixer que la nostra tasca és una miqueta difícil i que—tractant-se de la llengua catalana, actualment en ple període de fixació—ens exposen a equivocacions i a ésser desmentits en alguna de les nostres informacions. Si això succeeix, no tindrem inconvenient en rectificar, sempre que se'ns demostrï palesament l'equivocació soferta.

Per a portar a cap la nostra tasca, disposem d'un camp experimental molt vast. Cartells, programes, etc. i els periòdics locals que s'escriuen en català — entre ells **VIBRACIÓ** — ens facilitaràn material a dojo. Sentirem, però, que algun d'aquests, en veure reproduïts ací un mot, una proposició o una frase incorrectes apareguts en les seves columnes, interpetés el nostre comentari com una censura o com una broma de mal gust. Ben lluny de nosaltres semblant intenció!

Ens creurem ben pagats i donarem per ben emprat el temps que esmercem en escriure els nostres comen-

taris, si algun d'ells dona el fruit que nosaltres desitgem.

"NO'S PERMET FIXAR CARTELLS"
Hem vist en algunes cases de la nostra ciutat la inscripció "No's permet fixar cartells".

Semblant construcció és incorrecta. Ha d'ésser substituïda per: "No es permet fixar cartells".

Els pronoms febles de forma reforçada, com: es, el, em, et, en solament admeten apòstrof o, millor dit, passen a la categoria de formes reduïdes quan van precedits d'un verb acabat en vocal o d'un altre pronom feble també acabat en vocal. Exemples: **Doni's curs a tal expedient.** — **Porta-me'l ben lligat.** — **Digui'm què desitja.** — **Se't veu el llautó.** — **Què me'n dius, d'aquest dibuix?**

Cal bandejar totalment, per incorrectes, les formes reduïdes: **Què't sembla?** — **Què's diu?** — **No'm sembla res.** — **Que'l cridaves?** — **No'n parlem més;** i usarem en son lloc et, es, em, el, en.

Amb més motiu bandejarem aquell apòstrof d'ús força freqüent: **Qu'és això?** — doncs el mot que, tant si és interrogatiu, relatiu, adjectiu, quantitatiu com conjunció, no admet mai apòstrof. Exemples: **Què expliques de nou?** — **El noi que escolta.** — **El fill que aguantas.** — **Que alt és aquest xicot!** — **Que esquerdes hi ha en aquella taula!** — **Diu que anirà a veure'l.**

HAC

Per la música

CONCERT LLUISA BOSCH PAGES I SANTS SAGRERA

La nombrosa concurrència que assistí a aquest concert ens digué l'interès que tots sentíem per aquests artistes gironins, interès que no quedà decebut, ans va augmentar a mida que s'anava desenrotllant el programa.

Aquest, en les seves primera i tercera part, anà íntegrament a càrrec de Lluïsa Bosch, arpista, i estava compost per obres de Nigrina, Rameau, Barbier, Saint-Saëns, Thomas, Kelterborn, Tedeschi, Loukine i Debussy.

L'interpretació d'aquestes obres fou una pura filigrana. Lluïsa Bosch té un domini tan absolut del seu difícil instrument que ens el mostrà en totes les seves bellesa, en una inacabable gama de sonoritats. Seria difícil comentar el programa, obra per obra, car en cada una d'elles hi trobaríem part d'aquelles delicioses subtils de Negrini, obra de pur estil, i de les pomposes fantasies i sonoritats de la Fantasia de Saint-Saëns i la Pastoral de Loukine.

Tot el programa fou subratllat amb forts aplaudiments, i per a dir com s'imposà el seu art, i arribà a subjugar els seus oïents, esmentarem un detall: en finalitzar el programa, el públic, en sa totalitat, sense mostrar pressa per l'hora, restà en els seus seients ovacionant i reclamant un bis que fou donat a pleret, amb "Arabesque" de Fauré, que fou el corolari de tan esplèndid concert.

La part central del programa fou confiada al nostre estimat Sants Sagrera, violoncellista, la voluntat i entusiasme del qual pel seu art, l'estan posant en els primers llocs. Així el veiem de professor en la prestigiosa Acadèmia Marshall, i triomfant amb el "Quartet Laietà", del que n'és promotor.

La seva part del programa, compost en sa majoria per transcripcions, fou interpretat amb aquell entusiasme i senyoria que ell sab posar en totes les coses; treu de l'instrument un só robust i agradable, i aquesta és una de les qualitats que més s'estimen en un instrumentista.

Es de lamentar que tenint per acompanyar-lo un instrument com l'arpa, i posat en mans tan mestri-voltes, no ens fessin oïr obres originals per a violoncello i arpa. Una sola de les obres que figuraven en el programa de Granville-Bantok, autor xec, ma tenia aquesta condició, "Hamab-

Va servir aquesta obra, última de la segona part, per a lluïment d'En Sants Sagrera i Lluïsa Bosch i el públic pogué ovacionar-los en la seva tasca de conjunt.

Acabem aquestes ratlles fent constar com ens plau que els concerts de l'Associació de Música siguin confiats sovint a artistes catalans. Amb aquesta norma la nostra Associació de Música es guanya una vegada més el nom de benemèrita.

JOAN GERIÓ

Ajuntament

CARNET D'UN ESPECTADOR

Sessió de segona convocatòria amb assistència dels regidors senyors Dalmau, Busquets Ventura, Vidal, Pascual, Cerezo, Escatllar, Rahola, Colomer, Ribas, Villardell, Tordera, Bonmatí i Tomás. Presideix l'Alcalde accidental senyor Miquel de Palol.

Es llegeix el despatx i correspondència oficial.

Queda damunt la taula el dictamen d'Hisenda sobre instància del senyor Argelès i altres tocinaires en demanda d'aplicació de tarifes reduïdes.

S'aprova: dictamen de Foment per a l'adquisició de burdó de pedra picada; dictamen de la Central resolguent a favor dels concursants J. Sanchez i J. Agustí els càrrecs d'aprenent de matadors a l'escorxador.

S'entra a precís i preguntes, amb un del senyor Tomás per a que la Corporació acordi testimoniar el seu condol per la mort del canonge Collell a Vic i la presidència demana es faci extensiu per la mort del gran artista Ramon Cases, a Barcelona. S'acorda de conformitat.

El senyor Tordera demana a la Comissió de Foment estudiï la manera de bastir una plaça mercat en algun dels terrenys dels baluards perquè ell i altres regidors dels que tenen seient en el Consistori actual havien contret dit compromís.

El senyor Pascual donà compte d'una consulta feta a l'advocat senyor Quintana i León referent a la secularització del cementiri acordant-se que s'ampliï l'informe pel mateix lletrat.

El senyor Cerezo demana a la Comissió de Foment dongui relació de les obres que s'efectuen amb cabals de l'emprèstit i quantitats que manquen, a fi d'estudiar les transferències de crèdit que forçosament s'hauran de realitzar.

En resum i per únic comentari direm que fou una sessió administrativa i que ni les minories trobaren res per a poguer fer galeria.

FRIC

Raons de principi s'agermanen, doncs, a raons de conveniència. Si no fos així, també sabríem votar a favor d'aquelles àdhuc en detriment dels interessos del partit.

Seria interessant conèixer l'opinió dels homes més representatius de la política gironina, i en aquest sentit mirarem que en una pròxima enquesta es puguin reflectir en aquestes pàgines aquelles opinions.

REVISIONS DE CONTRACTES

Dilluns passat va finir el terme, diverses vegades prorrogat pel Govern, per a promoure demandes de revisió de contractes d'arrendament de finques rústiques. En alguns indrets de les nostres comarques les demandes han estat copioses, encara que no tan com sembla en relació amb la totalitat de contractes d'arrendament de terres, en una regió com la nostra en la que la propietat està molt dividida i són per tant molts milers els seus tenedors.

El principi en que s'inspira la revisió és just; no tan les bases de fixació de preus. Per això en derivem uns mals que val la pena d'enumerar.

L'un és que aquesta mesura per ésser parcial no resol de per sí cap problema a fons; l'altre és que s'emparen de la mateixa molts que sense pagar un preu exagerat, busquen satisfer un egoisme, per mitjà d'obtenir una rebaixa que en certs casos autoritza el text de la disposició; per últim la revisió té l'inconvenient de crear un estat d'antagonisme al camp, que no existia, sense que les aventatges que l'arrendatari obtingui siguin proporcionades als efectes del divorci moral que'n pervé.

A l'entorn d'aquesta experiència se'n podran escriure moltes coses interessants. Es lamentable que una part dels nostres agricultors — aquells que paguen el que deuen pagar — hagin actuat de mala fe i hagin sentit un entusiasme exagerat per una mida que està molt lluny de solucionar-los cap situació.

L'estat de l'agricultura gironina, d'altra banda, necessita un tracte exquisit, per què té solucions factibles precisament per què l'estat de la seva economia és pròsper. Però estimem que la solució liberal i justa del problema, ha d'investir-se, no amb mides fragmentàries, sinó de conjunt.

EL CANONGE COLLELL

Com un roure, gairebé centenari, el canonge Collell, dressa en el paisatge del renaixement catalanesc la seva gallarda figura física, literària, i sobretot patriòtica.

El canonge Collell era una vella soca del catalanisme, l'amic de Verdader — l'immortal poeta —; el creador de l'Esbart de Vich; l'home d'ardides iniciatives, com la restauració de Ripoll, la fundació del Museu diocesà de Vich, la rehabilitació del Temple romà, per no citar sinó les més altes obres; el poeta de cent mil versos heroics; l'orador sagrat més impressionant del seu temps; l'irrefragable periodista de "La Veu de Montserrat" i la "Gaceta de Vich"; l'animador dels Jocs Florals; el "causeur" amable.

El canonge traspassat era la figuració d'una època, que ja pren perspectiva històrica. Una època que a molts els hi pot semblar ingènua, per què té motivacions i influències romàntiques, però que en realitat és una època que féu una feina formidable: posar a l'obra del ressorgiment de Catalunya uns fonaments basàltics.

Per tot això en l'adeussiau suprem a Jaume Collell sentim un tremolor emocionant als llavis.

AFIRMACIÓ DE PODER

La llei aprovada a les Corts aquesta setmana sobre retirs i premsa militar, ha constituït una nova afirmació i un nou acte en la magna empresa que porta a cap el Govern de la República de consolidar la supremacia del poder civil. Una empresa que ens indemnitzà d'altres coses fetes amb menys fortuna.

Azaña, aquest home revelació, ha

El problema agrari a Europa

COM L'HAN RESOLT DIVERSOS PAÏSOS

Per a orientació del lector exposarem a continuació i de manera sintètica com han resolt el problema agrari diferents països d'Europa. Vet ací l'índex:

A Alemanya, a partir de l'any 1919 —data de la Reichsdeputationsgesetz o llei de colonització de l'Imperi —, la reforma, malgrat les dificultats de les crisis, ha seguit la seva obra fins a l'extrem que, actualment, hi ha més de 5.000.000 de nous propietaris que cultiven 42.000.000 d'hectàrees.

A l'Austria, on les grans propietats ocupaven un 70 per 100 del territori, foren reduïdes per Bela Kun, primer president de la república, a un 20 per 100; l'altre 80 per 100 de la terra es distribuï entre petits propietaris.

A Bulgària, tota propietat de més de trenta hectàrees cau dintre la llei d'expropiació forçosa. El nombre de propietaris ha passat de 546.000 a 800 mil per una extensió de terreny cultivable de 4.648.000 hectàrees, amb una extensió mitjana per explotació agrícola de 5'75 hectàrees.

A Txecoslovàquia, on la reforma s'inicià als onze dies de proclamada la república, la terra s'ha dividit en trosos de 6 a 10 hectàrees, i en alguns casos de terra poc productiva, de 15 hectàrees.

A Estònia, el 57 per 100 de la terra pertanyia a grans propietaris. L'Estat ha expropiat el 96 per 100 d'aquestes propietats, o sigui una extensió de 2.350.000 hectàrees. Ara el 25 per 100 de la terra està distribuïda en hisendes de 10 a 20 hectàrees i un

40 per cent en propietats de 30 a 60 hectàrees.

A Grècia, l'any 1907 comprenien les terres feudals el 75 per 100 del total cultivable. L'any 1917 s'inicià l'expropiació dels latifundis a cedir-ne la cinquena part a l'Estat. A Tessàlia s'han establert més de 5.000 propietaris, a Macedònia uns 18.000 i la Societat de Nacions prepara la instal·lació de més d'un milió d'agricultors refugiats a l'Assia menor.

A Hongria, 3.700 propietaris es distribuïren 5.000.000 d'hectàrees, la qual cosa representa el 40 per 100 de la propietat rural. L'Estat votà la llei d'expropiació de tota hisenda de més de 50 hectàrees.

A Letònia, per les lleis d'octubre de 1920 i de maig de 1922, s'inicià la reforma agrària. El nombre de grans propietaris era de 2.800 que tenien propietats de 1.000 a 15.000 hectàrees. Actualment, de cada cent hisendes n'hi ha quaranta de menys de deu hectàrees i 38 de deu a trenta. Les propietats superiors a 500 hectàrees han desaparegut totalment.

A Lituània, el pla de reformes és de l'any 1925. Aquest any, 300.000 hectàrees que pertanyien a 1.300 propietaris passaren a mans de 25.000 famílies. Durant l'any 1926 foren repartides 700.000 hectàrees més. Les finques d'extensió superior a 500 hectàrees són expropiades sense indemnització de cap mena.

A Ingoslàvia, on no hi havia veritables latifundis (únicament 80 propietaris posseïen més de 500 hectàrees), el nombre de propietaris, no obstant, ha augmentat en mig milió.

Noticiari

La Sucursal a Girona de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, durant els dies 22 al 28 de febrer ha verificat les següents operacions:

Imposicions	271.287 ptes.
Reintegraments	2.140 ptes.
Saldo...	269.147 ptes.

L'Administració principal de Correus d'aquesta província, anuncia la subhasta per al transport de la correspondència pública amb carruatges des de l'oficina de Puigcerdà i l'estació del ferrocarril de dita població, amb el tipus de 1.245 pessetes anyals.

Ha estat concedit el títol de Notari, acabades les oposicions al jove Josep Pagès, fill del president de la Cambra de Comerç de Palamós.

Ha estat nomenat Secretari de l'Ajuntament de Terrades el senyor Martí Jordi Frigola.

L'Alcaldia de Girona ha nomenat el senyor Pere Poch Carreras, alcalde del Barri quart del Districte quart, en vacant produïda per defunció del senyor Francesc Iglesias Mulet.

El Director de 1.ª Ensenyança senyor Llopis, en viatge a les comarques gironines, té anunciada la visita a la nostra ciutat per avui dissabte, acompanyat del batlle senyor Santaló i altres personalitats; aquesta nit, donarà una conferència per a mestres.

Aquesta setmana la presó de Girona, ha rebut de la Directora general de Presons senyoreta Victòria Kent els següents donatius:

30 llits niquelats, i 50 flassades per a les celles.
8 llits, 12 matalassos, 12 cobrellits, 24 llençols, 24 flassades blanques i fundes per a l'enfermeria d'aquesta presó.

Aquest donatiu tan humanitari que acaba d'oferir a la presó d'aquesta ciutat, la senyoreta Kent, no cal dir com ha estat agraït per els presos i tots els ciutadans de Girona.

La Comandància de la guàrdia civil de Girona té anunciada per a demà diumenge a dos quarts d'onze del matí, la venda en pública subhasta de les següents armes:

359 escopetes, 11 pistoles, 55 re-

vólvers i 74 armes llargues ratllades.

La dita subhasta es portarà a cap en la caserna d'aquesta ciutat.

Dijous va quedar resolta, després de llargues gestions entre patrons i obrers, el conflicte plantejat pels carreters, per l'acceptació d'unes bases reguladores del treball.

Un èxit més a apuntar en el copios haver del governador civil senyor Ametlla.

Ha quedat organitzat un torneig de futbol de 1.ª categoria entre els clubs Badalona, Martinenc, Júpiter i Girona. Demà a dos quarts de quatre tindrà lloc a l'Estadi de Vista Alegre el primer partit d'aquest torneig que pels esportius d'ací és esperat amb tot l'interès, tota vegada que no cal posar de relleu la vàlua dels contendents.

No direm que l'afició gironina està d'enhonorabona, ni que disfrutará d'una sèrie de partits de categoria, mentre esperem veure el resultat de la primera jornada.

Ahir a la nit, l'intelligent estudiant de l'Escola d'Arquitectura i compatriota nostre senyor Claré, donà una conferència a l'estatge social del Grup Excursionista i Esportiu Gironí, versant sobre el tema: "Modernes orientacions en la pintura i arquitectura". L'esmentada conversa, il·lustrada amb projeccions, fou per demés interessant.

Ha estat ascendit a general de brigada, el coronel llorejat amb la gran creu de Sant Ferran, ben conegut en la nostra ciutat i La Escala, senyor Poch. Enhorabona.

CARNET D'ESPECTACLES

TEATRE MUNICIPAL

Avui, nit a les 10, la Companyia de comèdies d'Enriqueta Torres posarà en escena "La dona del meu amic". Sessió especial del dissabte, no apte per a senyoretetes.

TEATRE ALBENIZ

Avui nit i demà tarda i nit.— Programa totalment sonor: "Forasteros de Escocia", Revista sonora Paramount, "Resurrección" i dibuixos animats.

COLISEO IMPERIAL

Avui nit i demà tarda i nit: "Escuelas de la moda", "Las luces de Broadway", dibuixos animats i Noticiari Fox.

SALÓ GRAN-VIA

Avui nit i demà tarda i nit: "La Carta", "Noches de cabaret", dibuixos animats i Noticiari Fox.

Vulgarització del Reglament de futbol

El reglament de futbol de la Federació Anglesa, amb els acords de l'International Board i del Council, ha servit sempre de base per a fixar les regles del futbol peninsular.

La reglamentació d'aquest esport a la nostra terra, no ha tingut la suficient divulgació entre la massa esportiva i per això en molts casos ens trobem que el públic jutja les jugades d'una partida, amb completa contradicció amb el reglament. Això seria un mal menor, si els àrbitres fent cas omís de les protestes del públic s'atenguessin al reglament, però dissortadament, entre la majoria dels àrbitres que hem vist actuar per les nostres comarques, el criteri del públic és el que preval.

Des d'aquest lloc, anem a fer un modest treball de vulgarització del reglament, per tal de procurar desfer els errors que planen com dogmes, principalment, sobre els jugadors dels clubs comarcals.

No pensem, ni molt menys, "descobrir la pólvora" com vulgarment es diu, però sí pensem amb els nostres escrits, minvar dintre la seva possibilitat els espectacles col·lectius que moltes vegades ens hem vist obligats a presenciar degut a la mala interpretació o desconeixement total dels reglaments.

Abans d'entrar en analitzacions tècniques, cal remarcar una cosa principalíssima: el futbol és un esport d'homes, amb tota la força fisiològica del mot. Cal no oblidar però, que ultra la seva primordial funció esportiva té també dintre sí, el que porta aparellat tota actuació racional: la civilitat i cavalleritat que no mai s'ha d'excloure en tota actuació d'home i menys de l'esportiu que sempre està influenciat per la passió o l'entusiasme.

Hem dit que el futbol és un joc d'homes, per tant no cal esperar-se quant la partida es desenrotlla amb una duresa que no degeneri en brutalitat.

Recordem i amb nosaltres segurament recordaran tots els esportius que ens llegeixen, que arran de la desfeta de l'equip d'Espanya a Anglaterra, la premsa esportiva remarca insistentment, que els nostres jugadors es trobaren discapacitats per les càrregues dels jugadors anglesos. Els periodistes que així s'exclamaven, evidenciaven d'una manera categòrica la seva manca de preparació per a jutjar partides de futbol. Cal solament llegir la Regla 9 dels reglaments de la Federació espanyola que diu textualment: "Están permitidas las cargas, siempre que se hagan de manera que no resulten ni violentas ni peligrosas" per tant, no podem atribuir a altre cosa que ignorància el plany periodístic que hem esmentat.

Discutirem avui una jugada que gairebé es presenta a tots els partits i més d'una vegada ha produït protestes i conflictes.

Durant el curs de la partida, una defensa, per tal de facilitar l'allunyament de la bala davant del seu marc, entrega la pilota al seu porter; i per dificultar l'actuació del devanter contrari, queda d'esquena a ell i procura tapar la seva entrada. Si aquest defensa és carregat per l'espatlla, gairebé segur que sorgeix el conflicte, si l'àrbitre no toca falta contra el devanter; cal aclarir això.

Copiem del reglament de la Federació Espanyola, la continuació de la Regla 9 que hem esmentat: "No se consentirá que sea cargado por la espalda un jugador, a no ser que intencionadamente obstruya el paso del contrario".

Trascrivim també la Decisió Internacional aprovada per l'International Board el 8 de juny de 1907, que diu: "Cuando un jugador se vuelve de cara a su puerta, en el momento de ser cargado o cuando prevé que con seguridad va a serlo, se considerará como impidiendo intencionadamente el paso y por lo tanto puede ser cargado por la espalda".

Es ben clar doncs, que en la jugada que comentem el defensa pot ésser carregat per l'esquena, tenint en compte però, que la càrrega no sigui ni violenta ni perillosa.

El bon llegidor, tindrà segurament en el seu record haver presenciat aquesta jugada, produïnt protestes que l'àrbitre ha solucionat fent tirar un cop franc contra el devanter. Nosaltres també hem presenciat casos així, però això no vol dir que la jugada sigui ben jutjada; els textos transcrits són suficientment categòrics per deixar ben sentat quina ha d'ésser l'actitud de l'àrbitre davant el fet esmentat.

La pròxima setmana continuarem aquests comentaris, que com hem dit no tenen altra finalitat que vulgaritzar el reglament de futbol.

Lluís BOTA I VILLA

Esquitxos esportius

Carmeta Soriano, la gentil campiona de natació del Club Natació Barcelona, té solament catorze anys.

L'última gesta realitzada per aquesta nena, que tot just comença a esdevenir dona, és la de batre el record dels 200 metres lliures i deixar-lo establert a 2'57 minuts, temps que s'apropa tant als internacionals, que la premsa ha registrat de valent la gesta de la campiona.

Carmeta Soriano, no és una autodidacta, ni una nou vinguda en les rengleres de la natació. Malgrat la seva juvenesa, fa anys que practica la natació i podríem dir que és un producte de laboratori, perquè laboratori és la piscina on Granados, l'entrenador del C. N. B. va forjant aquestes campiones que tan brillantment posen el nom de Catalunya en les lluites internacionals.

ANTENA

estat l'adalió de la creuada, que creuada ha estat el dignificar l'exèrcit, reduint-lo a la seva missió genuïna, evitant que pugui ésser instrument de la política i de la desgovernació del país, — llevant-li l'estigma de convertir-se en càrrega excessiva i parasitària, sense contrapartida compensadora.

Es podrà discutir, i fins sostenir, si és més o menys jurídic el contingut d'algun article de la llei aprovada; el cert és que la supressió de la premsa "soi disant" militar que es fica en política, és cosa que un poder civil que s'estimi no deu tolerar. I com no deu i pot, la República fa santament reduint l'abús i fent sentir — per si de cas — la potestat de la supremacia civil delegada de la sobirania popular.

Així es dona la sensació de que no hi ha d'haver més que un legítim poder; així s'evita la confusió entre els servidors de l'Estat, tèrbolament barrejats en la monarquia; així es lliura al país de la vergonya de possibles pretorianismes feixístics, i de l'altra vergonya de veure's governat pels que no tenen altra missió sinó la d'obeir.

A DIMITIR TOQUEN

Claudi Ametlla, el bon governador, en el discurs que pronuncià en la reunió de caporals de somatent del partit de Girona, va sentar una norma de govern i de procedir que mereix ésser remarcada.

Es evident que el somatent, si ha de tenir un caràcter popular, ha d'ésser de tots i per tots els ciutadans i no d'un o d'uns partits polítics. Això vol dir que el somatent, com altres institucions públiques, ha d'estar integrats per tothom que reuneix condicions personals suficients d'honorabilitat, honestat i solvència moral.

Tampoc dintre les normes d'una acció governant equilibrada, s'ha de perseguir a qui no pensi com hom pensa, però sí que es fa necessari que si hi ha homes que s'han distingit per la seva incompatibilitat amb el règim republicà o són vistos malament per la majoria dels seus subordinats o per l'opinió pública, han de dimitir el càrrec que ostentin sense restriccions o excuses.

Després de paraules tant assenyades com diàfanes, creiem que algú que té càrrec dintre el somatent a Girona; algú que fou servil local de dictadures i dinastes; i algú que fou ungit personalment per l'ex rei després d'un àpat a Sant Sebastià de Palafrugell, s'afanyarà a dimitir, si no vol demostrar una vegada més que té la epidermis groixuda com la pell de l'elefant.

ELS "POCKETTERS"

El rapte del fill de Lindbergh és el gran esdeveniment dels Estats Units, el fet divers que alimenta la voracitat morbosa d'aquelles gents, àvids d'emocionals impressions.

Després dels "gangsters" amb la implantació del més desafortat bandolerisme, venen els "pocketters" els raptadors d'ofici. Són aquestes organitzacions sinistres una perpetuació, transformada és clar, de les antigues sectes secretes que sota un emblema religiós, cometien tota mena d'iniquitats. — N'hi ha prou en recordar el famós "Klu-Klux-Klan".

Tot això és el producte de l'anormal psiquisme l'angu, barreja de tendències i de temperaments, que bullen amb tota mena de singulars reaccions en aquell immens gresol del país de la bandera estrellada, al foc de l'amoralitat col·lectiva més espantosa i de la pèrdua dels grans ressorts que són a la vegada frè i norma.

Sembla que, sortosament, els europeus hem superat ja per sempre, els estralls de l'americanisme que se'ns encomanava com un virus destructor de la solidesa espiritual d'Europa.

Correspondència de "La Garrotxa"

Per començar aquestes correspondències, hauríem de parlar de la polsaguera moguda pels reaccionaris de la nostra Molt lleial Ciutat, contra del nostre digníssim Batlle Sr. Joan de Garganta. Els lectors de les Comarques gironines, particularment, estan abastament assabentats de la facècia, per mitjà de dos justíssims comentaris apareguts en la secció "Antena" d'aquest setmanari, a més de les ressenyes aparegudes en tots els periòdics més o menys informatius.

Per fer tot l'elogi de la Comissió que visità al senyor Governador civil, representació d'uns fabricants, cal recordar, detall ben significatiu, inèdit encara en la premsa, que eren, un alcalde i un regidor de la Dictadura, un Jutge Municipal de la Dictadura i un pupista més o menys declarat.

Després, ja es veié l'espontània adhecció popular a l'actuació de la majoria republicana del nostre ajuntament perquè calgui insistir-hi.

La qüestió de la Campana de Sant Martí de Canigó també han volgut aprofitar-la les dretes, però aquesta vegada el cop ens ha vingut de Girona. Tants afanyos dels polítics de la Lliga per a obtenir el desitjat permis de retornar la campana des de l'any 1920, quan per compte del Consistori dels Jocs Florals de Barcelona, fou feta construir i regalada una nova campana per a substituir "La Martina" que ara per fi serà retornada al seu cloquer de procedència; i que la República ho solventi amb tanta rapidesa!

Perquè remoure ara el xipolleig de la genteta que ens governava, que amb

Jak Dempsey, l'ex-campió del món, al qual arrabassà el títol Gené Tunney, ha batut en tres represes el pes fort americà Meyer Christner.

Des de que Jak, és divorciat de l'estel cinematogràfic Estelle Taylor, no es cansa de dir que va a la reconquesta del títol.

Amb aquesta victòria, ha fet una passa molt gran camí del triomf, però creiem que els anys no passen en va, principalment en boxa, i dubtem que el simpàtic Jak, al qual aquest esport deu tant, pugui arribar a enfrontar-se amb Schmelling, l'home que avui per avui continua sense trobar contrincant.

El temps ens dirà si anem errats en els nostres comentaris.

Catalunya, està ja en la major edat, esportivament parlant.

No és solament la remarcable valor d'algunes individualitats esportives el que ens fa fer aquesta afirmació, sinó la varietat d'esports que es conreen amb remarcable èxit internacional.

Darrerament, cal esmentar amb goig la tasca dels catalans que prengueren part en el Campionat d'Esquí dels Pirineus, celebrat a Superbagnères i la bona puntuació obtinguda.

la capa del catolicisme, demostrava posseir uns sentiments tan poc adients a la religió que diuen professar?

El senyor Garganta, es farà càrrec doncs, de "La Martina", que per indicació de Monsenyor Carsalade, serà entregada al senyor Rafel Cardina, encarregat de portar-la a la Residència episcopal de Perpinyà.

La ciutat d'Olot, agrairà com cal el gest del senyor Cardina, recomanant a les joventuts rosselloneses que el regal que es proposaven fer-li, es converteixi en una placa commemorativa que es col·locarà en un lloc adequat, a designar oportunament.

Dijous passat "La Martina" fou despenjada del cloquer de l'Església de Nostra Dona del Tura, on era des de mitjants del segle passat. La població espera poguer complaure aviat monsenyor Carsalade!

"El Deber", vell setmanari catòlic, fa temps que ha perdut els estrepes. L'altre dia se les empenquè contra el director de la Revista "Oreig" per creure'l relacionat amb una correspondència d'"El Matí" que li estirava les orelles.

Però el bó del cas, és que han errat el tret. Han desplegat el seu servei de policia per esbrinar qui pot ésser el corresponsal, a manca d'altres coses més importants a resoldre.

Dissabte passat, en el "Casal Català" va donar la seva anunciada conferència, sobre "L'evolució política de Catalunya" el nostre Diputat senyor Garganta, amb gran èxit de concurrència, i no cal dir que demostrà el conferenciant la seves grans dotes culturals, tinguent als oients amb creixent interès pendents de la seva paraula. Fou una bella lliçó de política digna a tenir present.

Els P.P. Ermengol i Bassili, caputxins, donen aquesta setmana conferències, sobre temes socials, que han tingut molt èxit de públic i de crítica popular.

Corresponsal

Informació esportiva

El no haver-se celebrat a causa de la pluja i la neu, l'encontre que a l'Estadi de Vista Alegre havien de jugar el Sabadell i Girona, i el festival atlètic a càrrec del Club Femení i d'Esports i el Grup Escursionista i Esportiu Gironí, deixa en suspens el comentari sobre aquesta jornada que prometia ésser molt interessant.

Demà diumenge a dos quarts de dotze, tindrà lloc el festival atlètic que diumenge passat tingué que suspendre's — comptant que no perdurarà el mal temps.

L'equip que desplaçarà el Club Femení i d'Esports de Barcelona, serà el mateix que anunciarem la setmana passada.

Gràfiques DARIUS RAHOLA. — Girona

PRIMERA ENQUESTA DE VIBRACIÓ

QUESTIONS:

1.ª DE QUINA MANERA CONCEBIU LA DIVISIÓ POLÍTICO-ADMINISTRATIVA DE LA CATALUNYA AUTÓNOMA.

2.ª DE QUINA MANERA CONCEBIU LA DIVISIÓ POLÍTICO-ADMINISTRATIVA DE L'AVUI "PROVINCIA" DE GIRONA.

Les respostes que ens siguin trameses espontàniament seran publicades, sempre que reuneixin un mínim de condicions literàries i de breu, i vagin degudament signades.

VIBRACIÓ

SETMANARI CATALANISTA REPUBLICÀ

El senyor que

viu a carrer de

es subscriu al periòdic.

(data)

EL SUBSCRIPTOR,

Senyor Administrador de "Vibració" - Força, 6, baixos. - GIRONA